

Библиотека
САВРЕМЕНА КЊИЖЕВНОСТ

Књига 442

У ПЕДЕСЕТ РЕЧИ

најкраће приче

2

(Приредио: Ђорђе Оташевић)

Алма

Београд, 2022

ПРЕДГОВОР

Приче садржане у овом зборнику имају до педесет речи.

Све приче већ су објављене у првих двадесет „Алминих“ зборника „Најкраће приче 20xx“ (од зборника „Најкраће приче 2002“ до зборника „Најкраће приче 2021“).

Биографије аутора овде нису наведене јер се налазе у објављеним зборницима који су бесплатно доступни на „Алмином“ сајту (www.alma.rs и www.alma.co.rs).

Љубиша Августин

ПРАВИ ПРИЈАТЕЉ

Данас сам стекао новог пријатеља. Прилично је мртав. Не прича много, али то ми и одговара, барем ја њему могу да причам шта хоћу а да се он не буни. Једино што ми се код мог новог пријатеља не свиђа је што сваки дан све више и више смрди.

Нермин Агановић

ФРАЈТАГОВ ТРОКУТ ИЗБОР

На аутопуту са десне стране у дужини од педесетак метара стоји десетак курви. Чињеница је да ауто при брзини од 120 километара на сат треба доста метара да се заустави.

Питам се крај које ћу се зауставити док ногом стишћем кочницу до краја.

Снежана Алексић

НАКВАШЕНИХ ТРЕПАВИЦА У БЕСЦИЉУ

Разорени временом корачамо у бесциљу мо-
дрином неба наквашених трепавица. Уплетени не-
мирима северног ветра, стремимо напред ношени
назад. Накнадно нам кораци хитре да онима, који су
љубав усвојили на некој другој стази, крпице врате.

ЛИЦА У ГОМИЛИ

Толико лица преда мном. Гомилају се. Ниједно
не разознајем. Мимоилазе се. Ниједно слично лици-
ма која познајем. Сударају се.

Гомилају се, крећу, мимоилазе, сударају...

На крају се стопише са позадином непознате
слике.

Бранко Антонић

КВАРНА МАШТА

Пребирам лењо по ормару покушавајући да смислим шта ујутро да обучем.

Једва да сам свестан једноличних тонова клавира што допиру негде из полумрачне собе до мене.

Кроз одшкринута врата допиру гласови: „Убаци, избаци, убаци, избаци...“

Појурих у собу, умало се спотакох. Са ТВ екрана инструктор плеса показује основне кораке.

Русомир Арсић

АЛИ НИЈЕ ТАКО

Пад навише је раст наниже. Помало чудно, АЛИ НИЈЕ ТАКО. То што је баш тако, изум је Господњи за вијек и вјекова. За увек и одувек.

Падање...

А да, падање и јесте раст коме се не зна правац. Правци му се одавно знају.

Биљана Бабић

АКО ДВИЈЕ КАПИ...

Ако двије капи крену низ стакло истовремено, знају ли куда су кренуле и гдје ће стићи. Не знају шта их чека.

Хоће ли бити срећне што су кренуле? Хоће ли даље ићи? Или ће стати и узвикнути: *Откуд ми?*
Хоће ли?

САНОВНИК

Увијек када сањам једну Милицу, мени се нешто немило деси. А то ми је другарица.

Или када усним једну Марицу, тај дан за мене нико не мари. Она ми је родица.

Једном сам их сањала обе. Стајале су и викале:
Ти ниси искрена!

НЕСПОРАЗУМ

Као очаран прстима лагано прелази преко листова нове књиге упознајући је.

Данима су заједно.

Послије годину дана остављена књига са врха полице оптужује га да ју је искористио.

Он се не осврће, јер као очаран прстима лагано прелази преко листова нове књиге...

НИТИ

Објасни ми нити Танане што долазе из највеће даљине самог тебе.

Увијати се не желе. Преда мном су спутане. А пред тобом?

Уплићеш се у њих, вежу те. Зар да их покидаш?

Замрсићеш их исувише, бојим се да:

Нити ми не можеш објаснити Танане, нити.

Никола Басара

САРМА

Играла је по дискотекама, промоцијама, чак и на неким спотовима. Давно је то било.

Више се не бави тиме.

Сада ме привлачи мирис њене сарме који долази из комшијине кухиње. И то само недељом.

Жељка Башановић

ПРАВИ УГАО

Дванаест усправних шипки дели простор на две половине.

Лежим одмах ту, поред.

Разбацане гужаве чаршаве покрива прашина.
Никога није било дуго.

На сликама је другачије, кад сам их видеала пре десет дана, деловало је чисто, мирисало је на снег.

Ваљда због угла, шта ли?

НАДИМАК

Зове се Александра.

Али, углавном се помиње као Бамби и то због једног пада на клизању.

Она не зна да је тако зову.

Или зна, али игнорише, увек сам у дилеми.

Такви се надимци залепе к'о гуза за лед, док још нисмо ни свесни ни пада а камоли надимка.

ПОСЕТИОЦИ

Моја врата немају кваку.

Ко год пожели да уђе, гурне ногом врата, а онда раменом и гузом затвара.

Свеједно ми је, ја ионако нисам код куће.

Код мене су увек ту они што свраћају.

Жељка Башановић Марковић

НАТУРАЛНО

Одсутност одзвања из сваког његовог покрета,
док пакује кофер.

Гледам га с подозрењем, да ли је свестан да сам
му испразнила златну картицу и да без ње цео ко-
фер може да ми остави и оде код плавуше ко од мај-
ке рођен. Природан.

Маја Бегановић

*

Изломљена форма моје сјенке. Плава на бијелом. Осматрам тренутак. Љето. Да ли су могуће тежина и љепота на истом мјесту? Поново жудња. Поново страст. Уживање у ријечима које клизе страницом пред мојим погледом. Бијела на плавом. Сјенка. Форма у којој је предочавам. Слика? Пјесма?

*

Равни по којима ходам сијеку се у простору. Кад дуго гледам, боле ме очи. Које ћу средство употребити да ти пренесем осјећај? Зелена сијече жути. Излаз се издваја јасно – бијел је. Напусти боју. Напусти ријеч.

Умријећу гледајући како се нова раван наслања на постојећу. То никад неће стати. Мисли.

Рајна Беговић

ЛУТКИНА ГЛАВА

Мирно је било док на рамену имах луткину главу.

Трептах очима. Сваки покрет каже „Да“. Ти си блистао.

Једног дана узех перо и написах:

„Ја нисам лутка“.

Ти исцепа папир. Продрма ме за главу.

„Лутка си, лутка!“

Пипнух очи, нос и образе и одох.

Милан Бештић

ОБАЛЕ

Када смо пловили морима, стигли смо и до земље коју уопште нисмо назвали Обала одсечених глава. Са одсеченим главама нисмо знали шта да радимо, па смо на главе и заборавили. Друго је слонова кост. Захваљујући нама и нашем памћењу, та земља и данас има име.

АВ ОВО

На почетку се из јаја излегу пилићи. Стасају и постану перад. Затим их кољемо, уредно обрадимо и транжирамо. Комаде меса зачинимо по укусу. Пре поховања, уваљамо их у јаја, затим у брашно, па у јаја. Тако, захваљујући нама, живина затвара животни круг. Од јаја до јаја.

Марија Блажић

МАЛА СИРЕНА

Стајала је на обали реке По. Била је сама. А постоје и речне сирене. Само су оне другачије. Оне су заљубљене у воду и нису брзе као морске. Поврх свега су мање и имају ноге. Изгледају као праве жене, само имају веће срце.

Александра Божић

ИСПОВЕСТ МЛАДЕ ЖЕНЕ

Немам права да у овим годинама будем ружна
и неуредна!

Сада, када ме знају као младу жену, једини пут
за живота,

Све у мени треба да вришти од снаге и блуда.

Ипак, ове августовске и лепљиве ноћи, усамље-
на,

Признајем да заборав и тајне не постоје!!

Драгана Бошковић

СЛОВО О САМОЋИ

Каткада се питам постоји ли тамо неко и за мене.

Ако постоји, молим га да пожури, јер се осећам тако проклето усамљено у овом свету, у ком је све прављено за двоје.

Драгана Вигњевих

ВРХ!

Ух, сирота девојко, само ти знаш како ти је...
Бити тамо горе, на врху...

Хеј! Не чујеш? Вичи! Гласније, не чујем те!

Ништа, ајд' кад се спустиш, па ћемо разменити
коју...

Ваљда ће нам се путеви опет укрстити.

Емилија Видановић

МИСАО

На ивици разума затекла се жена.

Обузета голицавом, готово детињом радошћу, кретала се кривинама једне мисли, чију је суштину налазила тек да би је поново губила.

У једном тренутку, благо задихана, од свег срца се насмејала.

Корак уназад више није постојао.

Гордана Влајић

ВЕЧНИ ЖИВОТ

Мојој вољеној супрузи која је била моја снага, љубав мог живота. Како ћу даље без ње, лелече непознат човек, у читуљи, под фотографијом покојнице коју упознајемо.

Бог те, моје ли радости! Па ја никада нећу умрети! Нема мужа, нема лелека, нема слике ни читуље.

Бранка Влајић Ђакић

РАЗГОВОР

„Бојим се да ће ово поћи по злу“, рече Страх.

„Највероватније!“, потиштено дода његова сестра Зебња.

„То је више но сигурно“, самоуверено потврди и млађа сестра Сумња.

„Не будите смешни! Зар сте заборавили да се и ја питам?“, каза мирно Љубав.

Милан Влајковић

НАИВНОСТ

Веровао сам, скоро, у све.

Неког момента схватио сам да постоји ту једна тајна.

Хтео сам да је одгонетнем.

Одгонетањем добио сам сумњу – у многе истине.

Сада, само, имам дилеме ... И у ништа више не верујем..

Ангелина Влајковић Марковић

ПОШТАНСКО САНДУЧЕ

На врху капије стоји годинама. Празно је, као и увек. У њега ништа не долази... И увек је било тако...

У тој кући нико не живи. Ни умрлица на кући никада није залепљена. Нити ће икада бити залепљена.

Празнина је апсолутна.

Душко Влајковић-Митрованов

БРАЧНИ ТРОУГАО

наше дрво се угојило.

нисмо успели да му обухватимо стабло, са урезаним срцем и нашим именима у њему, држећи се за руке.

дошло је време да у игру укључимо трећу особу.

само немој опет о деци! била би то манипулација.

Јелица Влаовић

ЉУБАВ

Носио је црно-бели шешир, а ја дирке клавира.
Чекала сам га на углу Браће Југовића и љубили
смо се.

Никад га нисам преварила, а он мисли да га ва-
рам.

Желим да се заљуби у мене, зато што је лепо
волети.

ЛЕТО

Миришем на кајсије.

Дођи, пољуби ме. Дошло је лето.

Обећао си да ћеш доћи с летом... или сам то
измислила, сањала...?

Свеједно. Дођи.

Дођи на цем од кајсија. Дођи да се љубимо. До-
ђи због лета.

Само дођи. Дођи!

ОБИЧНЕ СТВАРИ

Хтела сам само обичне ствари.
Сасвим обичне.
Да те видим.
Да разговарамо.
Да ме загрлиш.
Да вечерамо заједно и пијемо вино.
Да ти свирам.
Да ми причаш о рибама и реци.
Да ме љубиш и да те љубим...
Сасвим обичне ствари...
Зашто је то било тако тешко?

Миљурко Вукадиновић

ПИЗДНИС

Богуми, пизднис ми нешта затајио.
Зашиљио сам га ал не купи воду!
Беже од мене ко одавле до Берана.
А ја без *пишке* не могу претекнути.
Ни до првих младенаца.
Богуми, ни до први комшијски петлова.

Раде Вукмировић

ЈА САМ БОГ

Јашем на свом плавом тиграстом Змају, од света до света, од планете до планете. Цео Универзум прелећем, на сваком свету стајем, на свакој планети стајем. Освајам је, и светове и планете. Све док ми кева не угаси комп.

Данијела Вучевић

ЉУБАВ НА ПРВИ ПОГЛЕД

Пре скоро пола века угледала сам светлост да-на у Никшићу, а Никшић усхићење и сузе радосни-це у мојим тек отвореним очима. Тако се родила обострана, непоновљива и непролазна љубав на пр-ви поглед.

ЖИВОТ ЈЕ БЕСТСЕЛЕР

Чувени песник и мислилац Руми је оставио чо-вечанству суштинску ванвременску поруку: *„Склопи мир са Универзумом. Нађи радости у њему. Претвори-ће се у злато. Ускрснуће ће бити сада. Сваки моменат, нова лепота.”* Људима преостаје да је као фусноту ставе на странице властитих животних прича, и оне ће, потом, постати бестселери.

ДУГА

Кад моја душа напусти овај свет, проћи ће ис-под дуге. Суза због расанка неће бити, јер ко још гледа у дугу и плаче?

ПОСЛУШНОСТ

– Битно је очима невидљиво. Само се срцем добро види – говорио ми је Мали принц читавог живота.

Слушала сам га слепо и завршила у коронарној јединици.

ЕГЗИСТЕНЦИЈАЛНА ВРТЕШКА

To do is to be. /Сартр/.

To be is to do. /Аристотел/.

To be or not to be. /Шекспир/.

Do be do be do. /Синатра/.

А ја? Ја се вртим негде ту.

ЗЕЛЕНО СВЕТЛО

Нису поштовали устаљена правила понашања. Он је на пешачком прелазу пришао непознатој жени која му је ишла у сусрет. Она се, такође противно свим правилима зауставила, јер за судбину правила не постоје. Безбрижно луцкасти, смејући се вансе-

ријски, заједно пређоше улицу и одјездише у немогуће.

САМОСПОЗНАЈА

Убеђена да живи за друге, била је срећна. Тек кад је од силне љубави појела саму себе, схватила је да ако жели да ужива у слатким животним залогајима, треба да се уздигне на ниво детета.

Драгана Гавриловић

ПРИЧА О ПУНОГЛАВЦИМА И ЉУДИМА

(Посвећено С.Т.)

Као што пуноглавца боли кожа док поприличном брзином израста у праву, велику жабу, тако и људе многе промене умеју да заболе, боле.

Код људи је то исто толико природно као и код животиња, али понекад боли знатно јаче.

РАЗЛИКЕ ИЗМЕЂУ ЉУДИ

Има појединих лица које вам већ на први поглед, при првом утиску, из необјашњивих разлога изгледају некако позната, блиска; баш као што има лица која вам, исто тако необјашњиво, изгледају туђа, далека.

Време ту мало шта може да промени...

НАЈКРАЋА ПРИЧА О СУЗАМА

Исплакане сузе су слане.

Неисплакане имају горак укус!

Драгана Гавриловић Сепе

САМОЋА

„Тајанствена је земља суза“, пише у Малом принцу. А усамљеност није у томе што смо сами, него што не постоји ништа за чим чезнемо. Никако да се спријатељимо са самоћом. У усамљености најгоре је то што немамо с ким да је поделимо.

Ненад Глишић

ГРАДСКИ КОЗАР

Одећа, стара, изложена киши и сунцу. Пиљи у пролазнике маскиран у страшило из предграђа.

Пиљи и у мене. Сред мешина које брсте подетињило страшило испраћа ужурбани живот.

Понекад га чујем како изјављује љубав мекећући.

Татјана Дебељачки

ПРЕКАСНО ЗА ЈУГ

– Изгледа да смо закаснили!

– Није било разлога за журбу.

Грана је била танка и тресла се све до стабла. Доле су јурили аутомобили. Снег је покрио читаво подручје. Наједном се голубица покрену, као да ће да полети, а онда стропошта под точкове лимузине.

Мужјак се смрзнут клатио на грани.

Весна Денчић

ИЗДАНАК

Окрени прву страну. Њена улога је само у томе да заметне траг. Тек следећа очитује трептај ока загледианог у подножје свитања. Тада се топло тело жудњом исконском буди. И дрхти пожудно. Додиром усана отвараш цвет раскошни, из чијих ће се сокова напајати генерације.

СНЕЖНА

Забелело је. Радни сто којем нису пронашли место у соби, прекривен је дебелом наслагом. Радује се као дете. Руке спушта на хладну, влажну површину. Посматра отиске. Диже поглед ка небу и белој ноћи узвраћа најлепшим осмехом.

НАГОН

Тихо затвара врата, али и даље ослушкује. Неодређени звуци призивају различите слике: закрваљене очи замаскираног убице; пса са чијих се очња-

ка цеди жеља да растргне; застрашујући стампедо изгладнелих мачака; вапај промзрлог одојчета остављеног покрај контејнера...

Отвара врата. Потреба за одојчетом надјачава страх.

Милијан Деспотовић

ТИШИНА

Имао сам потребу да ти то кажем. Ти си знао и шта, али ниси очекивао. Требало је да не мислим о томе, да ти не повредим илузије. Ипак, рекох.

А онда је једна велика пахуља страха пала на твоје врело лице сујете и истопила се.

Обојица даље ћутимо.

Динић Тамара

ПРЕТПОСТАВКА

И не мислим да би се догодило нешто паметно, само је, ипак, можда и требало...

Ох, какав живот на претпоставкама; да ли сам ја то чавка или глиста, или, пак, можда поларни медвед?!?

Одговор на питања потражити у кеси.

Зоран Додеровић

ПРИНЦИП САЖЕТОСТИ

Приче које пишем су све краће и краће. Користим принцип сажетости. Скраћујем, прецртавам и ништа ми није довољно кратко. Дошао сам у фазу да ћутим. Више ништа не записујем. Прича је у мени, бескрајно кратка. Нема је.

У ОГЛЕДАЛУ

Човек пролази улицом, носи огледало. У огледалу носи улицу, фасаде кућа, капије од кованог гвожђа, крошње дрвећа и небо. Човек застаје крај једне капије, спушта огледало на земљу, повлачи кваку, отвара врата и улази. Улица, фасаде кућа, капије од кованог гвожђа, крошње дрвећа и небо остају напољу.

СУСРЕТ

На улици сретох старог пријатеља. Журно ми је ишао у сусрет, кад сам га ословио по имену. Тргао се, застао. Насмејао. И ја сам се насмејао. Наставили

смо, свако својим путем. Само је огледало у излогу продавнице обуће у центру града остало да стоји на свом месту.

ТЕТКА

Тетка је једном приликом гледајући телевизор рекла: „Пих, та лажљива жена. Има размак између зуба“. Од тада је прошло доста времена, а ја се више не сећам ни ко је била та жена, ни зашто је то тетка рекла.

Горан Докна

ХРКАЊЕ

Тридесет година су Харолд и Адријана живели у браку.

Последњих петнаест година Харолду је сметало што Адријана ноћу хрче.

Једне ноћи, Адријана је престала да дише.
Харолд је пожелео да је поново чује.

СРЕЋА

Срео сам човека који је пре двадесет година убрао детелину са четири листа и који од тог трена верује у срећу.

Изгубио је сина у рату, остао без посла, а жена његовог живота одавно већ живи с друге стране океана.

Ипак, после две-три чашице, он верује у срећу.

Доната Думичић

ЈЕДНОМ ДАВНО

Једном давно са крунама од цвијећа краљице дјетињства бијасмо. Не заборави да сумрак може бити и ноћ и дан, али и дан и ноћ, овиси што желиш да видиш. Стварност је релативна, што дјеца добро знају док се играју, а онда многи кад одрасту, нажалост, то забораве...

ИСТИНА

дуго сам тражила начине и путеве који воде до истине, лутала сам, застајала – обраћајући пажњу на све и свашта ... једнога сасвим обичног јутра с буђењем новог дана постаде ми јасно да морам одвојити СЕБЕ од своје приче јер тек тада смо на путу истине...

НЕДОРЕЧЕНО

... има минута у којима ми се чини да је већ све исписано, описано и написано, па онда опет слиједе сати у којима као да ништа још није доречено и

у том кругу од свега до ничег који се затвара за нови почетак пролазе године...

ПОДЈЕЛЕ

Сви ми, гдје год да били, у себи носимо град у којем смо рођени и сасвим свеједно је из којег мјеста сте са ове планете, не дијелим људе. Нажалост, многи се сами подијеле јер си умисле да су бољи...

Ана Ђорђевић

ФАЗАН

У летњу зору, током рада, одмора и мисли, јавља се крик фазана, пауна нашег поднебља, који живот испуњава мислима о вечности, даљинама и слободи.

Радослав – Мића Ђорђевић

ДОЛАЗИ СЛОБОДА

Две гранате падоше код житне пијаце.

Од гелера настрада младић. На пумпи железнице окупаторски војник поправља зид.

Журно очисти алат, стави га у торбу, узе пушку и оде у касарну.

Наш човек све то гледа и ништа му није јасно.

Јасна Ђуз

БЕЗ РИЈЕЧИ

Као савјесни грађанин узео је позивницу и отишао на скуп.

Гледао је у говорника.

Уста су се отварала, али ни једне ријечи.

Забрину се за свој слух.

Али, онда чу како његов пас зацвили јер му неко из масе стаде на шапу.

Окрену се и пође кући.

Драгиша Ераковић

ПТИЦА КОЈА ПЕВА

- Ућутао си се — примети пријатељ док су се дели на клупи у парку.
 - Слушам — одговори му овај.
 - Шта?
 - Птицу која пева — одговори му упитани.
- Овај боље ослушну, па искрено рече:
- Ја ништа не чујем.
 - Мени пева.

КЛУПКА

- Добар дан, мајко — поздрави младић старицу која је седела испред куће.
 - Добар ти дан, сине — одговори му она.
 - Шта радиш? — упита је он весело.
 - Шта? — понови она. — Одмотавам клупко дана и намотавам клупко година.
- Младић је погледа, а онда замишљено настави пут.

Анита Еркер

ПЛУС

да могу, отргла бих нас из стварности, доцрта-
ла празноћу и нас у средини; да стварамо, да сазна-
јемо, да дефинишемо сами. да нема никога пре нити
након, никога поред да нас отима и носи; ту, у сред
ничега, у тишини. да се дефинишемо сами.

Ненад Живковић

Из чисте досаде назовем телефоном познату видовњакињу која види на даљину, која стопроцентно погађа вашу будућност, и зна све о вама чим вам чује глас.

– Хало, ко је то? – одговара она на мој позив.
Занемех...

Мића Живојиновић

ЧИШЋЕЊЕ

Вода савести је постала каљуга. Пешкир морала је толико у фронцлама да више није за употребу. Речи су се излизале као сапун па сада као прозиран слизак немају никакву вредност.

Жалосно време.

И поред жеље да се човек прочисти и очисти, нема више чиме!

Бранка Зенг

БИЛО ЈЕ...

„Старо гвожђе, акумулаторе, старе шпоретееееее... купујемоооооо...“!

Тишину летњег преподнева нарушава промукли глас. Лавез паса једини је одговор који се спорадично чује, док топот уморног коња уз тандркање претоварених кола одмиче улицом.

Данас, лимузина, на крову мегафон...

„Купујемо старе акумулатореееееее, веш машинеееееее, староооооо перјееееее...“!

„Ех мајсторе, прошећај овуда поподне...“

Андрија Б. Ивановић

ХОБИ

Молитва је уступила место бесмисленим речима, а онда је застао очекујући нешто. Знак или одговор.

- Шта сад, Боже?

- Ништа. Јер ту је мудрост.

Халуцинација? Сан? Јава?

Зашто је тако тешко поверовати?

ПРЕДАЈА

Посматрао је две мале наранџасте рибе како у литарској тегли проводе своје животе вероватно не питајући се која је сврха њиховог постојања у овој васиони.

Спавало му се.

Окренуо се на другу страну и затворио очи.

Он се запитао која је сврха његовог постојања у овој васиони.

ТРОФЕЈНО ПОСТОЉЕ

Мир у мом мозгу. Сталоженост мојих осећања. Лепота овог тренутка док лежим и у доколици укуцавам мисли:

„Нема великих идеја, великих речи, великих покрета, али свет... он напредује и без таквих...”

Микица Илић

ДОГОВОР

Амерички Херој, Немачки Хуманиста и Српски Патриота цртали су летњи дан до подне нову мапу света. И, за дивно чудо, предвече паде договор.

Кад сваки од њих узе оно што му не припада, око остатка није било спора.

Биљана Јаковљевић

ВАСИОНА

Млад месец. Звезде стидљиво трепере и охра-
брују свог младог друга.

А он као да се стиди да се појави у пуној лепоти. Треба време за то.

Мир. Спокој. Тмина. Без времена и простора.

Али нека сила се осећа. Божанска сила која све покреће.

Димитрије Јаничић

ГОТОВА ПРИЧА...

Сећате се завршетка многих бајки... Знате, „и живели су срећно до краја живота“.

Приметили сте да се то дешава после свих перипетија, пустоловина, борби за љубав, лутања...

Он (или она) стигну до своје љубави, а онда...

Онда више нема бајке. Све је готово. Онда почиње брачни живот.

ЉУБАВ

1.

Она воли љубав.

Она воли да воли.

Она воли да је воле.

2.

Ја волим њу која воли да воли.

3.

Она која воли да воли – воли мене.

4.

Ми се волимо.

НЕДОУМИЦА

Клисура од улица. Неонско светло жуто, измишљено, туђе, вештачко.

Има ли негде неба? Где су звезде? Праве ли мрави свој град у трави? Да ли има људи који лове свој ручак?

Живимо ли ми то свој или неки туђи живот?

ТАЧКА

Мрзим тачку. И ону на крају реченице. Не признајем је. Хоће да ми затвори врата. Хоће да ме обес-трви. Да ми узме љубав. Да заврши мој дан. Да ми прекине мисли. Да ме закључи.

Доле тачка!

Изабаците то ђубре и из правописа!

Дејан Јањић

ОЧАЈ

Тог хладног јануарског јутра чича Милоје, по-
певши се на треножац, завири у празну кацу очајно
тражећи погледом који листић киселог купуса. То је
то, промрља.

Бане Јовановић

СИТО

Ситно нам сито, а решетом мечку плашимо. Како онда да просејемо?! Да одвојимо жито од кукоља и човека од нечовека. А хтели бисмо и да се разбројимо, и да се раслојимо, и да се осолимо. Све одједном. Вртимо се. Сити смо сита! Нека буде све ђутуре!

Катарина Јовановић

ЉУБАВ, А?

Посматрала сам плес резанаца у тањиру и тек с времена на време уливала коју кашику супе у желудац, зарад мамине среће. Кад кашика изрони, резанци се промешкоље у ритму струја и заузму нову позу...

Са дна тањира, лењо ме посматра почетно слово твога имена.

– Е, брате, сад си стварно сморио!

Катарина С. Јовановић

Соба, гитара, ја и књига пуна знакова које више не разазнајем...

Једна жица, три прага, део твоје солаже... Нечисти тонови боје собу у плаво...

Осећам те длачицама на врату. Дишеш у ритму блуза...

Марија Јовић

ТЕСТ

За вас, живот је:

- а) трка са временом;
- б) борба за опстанак;
- в) све што нам се дешава док мислимо о битним стварима;
- г) оно што сами створимо од њега;
- д) судбина.

Решавањем овог теста сагледаћете своју прошлост, садашњост и будућност!

Славица Јовић

Кратка прича. Било је то овако.

Родила се једном давно једна Славица. Онда је живела мало и умрла. Случајно се опет родила, живела, па умрла. И тако, све је мртво, али, шта је па брига, мртви ионако не могу то да примете.

Крај приче. Да почнем поново?

Жељко Јозовић

КРАТКА ЛЉУБАВНА ПРИЧА

Из авиона, који није узлетео тог дана, видео сам, ако се још добро сећам, једно ћелаво теме, два поломљена црепа, на крову комшијине куће и јато птица из птичије перспективе.

Када сам за промил сузио око, врбе су постале зелени кармин на уснама реке.

Горан Кљајић

ПОЗОРНИЦА

„Лакићу, шта сам ти ја крив?“ муцао је окрвављени човјек, узмичући у паници.

Уживајући у том страху, са жељом која му је расла, Лакић је лагано ишао за њим.

Тридесетак људи, пажљиво као у позоришту, без мијешања, гледали су ову представу.

Чекали су крв!

Радмила Кованџић

КИСЕЛО ГРОЖЂЕ ИЛИ ДЕМАГОГИЈА

Прижељкујем да забележим приче које ме притискују. Изнутра.

Али, увек се нађе нешто написано, нечије. И притисак, изнутра, мало попусти кад у прочитаном откријем делове својих ненаписаних прича.

Можда сте и Ви један од читалаца какве, ваљда, сви писци прижељкују. И шума и озон ће нам бити захвални.

Миливој Костић – Коле

НА ШАБАЧКОМ ПУТУ

Огрнут бесом, изјурио сам из уништених кола и витлајући пумпом, насрнуо на раднике Предузећа за путеве.

Присутни инжењер се изненадио: „Господи-не, зашто се љутите? Коначно проширујемо путеве. Почело се од рупа.”

Миљивој Костић

ГЕНЕРАЦИЈСКА 1

Намргођена девојка у дводелном купаћем костиму, изашла је из базена и још мокрих руку почела да претура по ранцу. Извукла је паклицу цигарета и из целофана пластични упаљач. Када је повукла први дим, насмешила се.

Уместо сенке, док ниже цигарете, уходи је дим.

Немања Лагуњин

ЏЕМ ОД МАЛИНА

Веома је волела џем од малина

Уживала је, док га је свако јутро размазивала
сладећи свој језик

Једног дана вене њеног мужа су пресушиле

Хлеб је постао горак без џема

Умрла је од глади

МОРЕ

Волим да одем на море

Тамо до изнемоглости израњам шкољке

Потопљене часовнике и изгубљене ствари

Онда их заведем каталошки

Па их читавих 355 дана разгледам

И осетим мирис јода

И чујем звуке таласа

Па буде ми лакше

Док пливам у говнима

БАЈПАС

Одувек му је сметао ритам сопственог срца.

Чинило му се да оно одбројава секунде до великог праска. Када би се удубио у његов звук, ритам би се убрзавао.

Умро је од срчаног удара када му није било суђено. Кажу да је сувише пажљиво слушао погрешне ствари.

ДЕДА МРАЗ

Дуго су се питали због чега се обесио

Иако су га порекли својим првим изданком
разума

А касније се у његово име разметали поклони-
ма

Чинило се да је о омчу окачено Непостојање

Нина Лазаревић

иду две самоће и држе се за руке. и тако, само понекад нешто кажу, углавном ћуте... понекад се и погледају испод ока, тек да провере да ли још увек има неког поред –макар то била још једна самоћа

Слободан М. Лазић

ПОСЛАНИЦА ЈЕДАНАЕСТА

Стојим на раскрсници безброј путева. Куда да кренем када мога пута нема?

Где је нестао? Да ли је икада постојао?

Одбацујем сумњу. Чекање ми олакшава нада да ће се појавити.

Ипак сам забринут. Примећујем да се круним, да постајем прашина, коју ветар разноси по свим путевима, осим мога.

Олга Лалић

ВОЗОВИ

Возови, који превозе робу са сјевера на југ, с југа на сјевер, с истока на запад и са запада на исток, црни су као дим од паљених гума и ципела.

Неко их је пробао зауставити. Ко може зауставити колону према смрти?

Олга Далић-Кровицка

МИСАО И АНЂЕЛИ

У шутњи цвјетова живи мисао о перу. Перо је плаво као плаво цвијеће, које свакодневно подлијевају анђели са којима прича перо, прије но што пусти мисао. О томе каква ће мисао бити, одређују анђели. А кад се роди, вратиће се опет анђелима у завјетрину, гдје станују све мисли свијета.

Миле Лисица

МАЈКА

Субота на гробљу. Иње на дрвећу. У руци књига. Моја прва књига.

Пролазим између гробова. Стајем пред једним спомеником.

Руком скидам снег.

Спуштам књигу на мермер. Дубок уздах.

Задржавам се још мало.

Напуштам гробље.

На споменику остаје књига.

Она је никад неће прочитати.

Зоран Љубичић

СИНГУЛАРИТЕТ

Ништа нисам написао о својим родитељима од како су се упокојили.

Док су били живи, писао сам често о њима, ве-
што провлачећи речи између различитих светова.

Тада нисам знао да ће се све то спојити у једну тачку.

Бранко Љубоја

БРАНКО МИЉКОВИЋ

Поезију сви пишу, а такође и прозу. Само прејаких речи, кадрих да убију, нема. Чак и они што певају, више доприносе сиромаштву јасноће, него што му пркосе. И цвеће је изгубило храброст. Није вредело ни смрћу против смрти, јер овде је свако буђење узалудно.

Јасмина Малешевих

ПРЕВРАТ У ЛЕПТИРА

Постоје бића, везана за даире. Обележена су, гаром од Смиља. Њихов додир, има боју праха. Њихов лет је, преврат у лептира.

Ако расту без грубости, зрна којима се хране, певају. Ако не воде љубав, играју. У откинутој машти цвета.

Постоје бића, везана за занос. Од рођења.

Славко Мали

НИЈЕ ЧОВЈЕК (СТВАР РУПА)

Живио један човјек. А као да и није. И боље да није. Имао је жуте очи и црног мачора. Тај мачор је живио у његовој души и хранио се мраком. Али, нећемо о мачору.

Света Манић

ПРОШЛА ВРЕМЕНА

Живео сам у време Његовог доживотног манда-
та.

Били смо познати и поштовани у целом свету.

И живели смо добро, а данас смо још по неки
живи и добро нам је само када се сетимо тих про-
шлих времена.

Данко Б. Марин

НЕВИЋЕНИ ВИЊАК И МИНЕРАЛНА ВОДА

— Бог не постоји, да Га има — до сада би био виђен! — почињао је убедљиво предавање кафански проповедник...

На његову велику жалост, предавање је прекинуо слеп човек с белим штапом. Прошао је поред стола-катедре, пришао шанку и наручио вињак и минералну воду.

Оливера Марковић

КАД УМРЕ

Данас је умро неко. Неко је умро. Данас. Неко ко нам је био драг, био је. Киша је, тужно је.

Када неко умре, људи носе флор. Сви носимо флор. Киша јако пада. Неко носи значку. Туга јако боли. Неко носи брош.

Ја носим флор. Киша. Флор носи мене.

Владица Миленковић Влајче

ЈЕДАН НАГЛИ ПОКРЕТ

Жилет је пролазио лагано остављајући иза себе нетакнута пространа. Био је добро уходан. Увек је знао где га пут води. И већ кад је просто оту-пео на све то, један нагли покрет вратио му је осећај оштрине.

Љиља Милетић

КО ТО ТАМО ДЕЛИ БЛАГОСЛОВЕ

После предавања на тему *ЗАШТО ВОЛИТЕ ЈА-ГАЊЦЕ*, које је одржао експерт за вучју културу, почеше да се отварају ресторани у којима су вуци могли несметано да уживају у фино печеној јагњетини. Самотњака, који се и даље шуњао око стада, прогласише психопатом.

Милен Миливојевић

ПРИМЕР

О чему год да причају, узму мене за пример. И кад хвале, и кад критикују, и кад не знају шта да кажу... И тако су узимали, узимали, узимали... Док ме није потпуно нестало.

Сад, ето, и у томе могу да ме узму за пример.

Биљана Миловановић

ДВА ПЉУСКА

ПЉУСАК ПРВИ

Док напољу пљушти, мислим о твојој паузи на десној обрви, мислим о потиљку налик четки за обућу, каквом сам некада брисала ципеле.

ПЉУСАК ДРУГИ

Док седим за столом, и не пушим (јер то никада не чиним), пљуште по мени твоје речи у облику домородачких стрелица.

Стамен Миловановић

ПОБРАТИМИ

Српски ратни инвалид без десне ноге и његов хрватски побратим без леве ноге данас су, удружени, купили нов пар ципела број четрдесет и шест у продавници бесцаринске зоне на граници између две државе.

Дикосава Милорадовић

РЕКА НЕПРОЛАЗНА

Две силуете се спајају у сутону, на обали реке.
Галебови плешу.
Преплићу се прсти, крцкају преостало време.
Сабирају се поруке времена прошлих.
Памћење ослабило а живе очи сијају.
Воља управља.
Време је овде питање? Сваки дан да има своје
име.

Љиљана Милосављевић

МАТ У ДВА ПОТЕЗА

Плава машина на потиљку. Твој поглед још плављи.

Не окрећем се. Осећам, примичеш се.

Седим на крају колосека. Возови одавно не пролазе.

Шта радиш?! Питаш ме.

Ћутим. Гледам те.

Да ли сам ти поклонила осмех?

Не знам.

Устајем.

Седаш на моје место.

Улазим у аутобус. Са кајањем.

ГРАД

Венеција израња. Зграде високе. У модрозеленој води се огледају зидови, небо високо. Звоник и мост. Пристаниште. Балкон пуст. Водом се броди, не хода се. Превоз нико не погледа. На балкону ни девојке ни цвета. Звук мандолине у сећању, недостаје. Мирно је све. Чудесно бело. Месечина није.

ЉУБАВНА ПРИЧА

- Кажу, љубавна прича, до две стране.
– Каква је то љубавна прича на две стране!
– Ја бих рекла, никаква. Шта има ту да се прича?
– Какав конкурс? Какав часопис? Награда, миксер!
– А тек порука ... волите и пишите о љубави.
– Стварно нема смисла.

ЗИМА

- Навлачим рукавице. Мислим на тебе.
- Смешкам се.
- Када будеш решио да ме дарујеш, поклони ми рукавице.
- Заборављам да ти кажем.
- Најобичније. Због смешка.
Исплешћу ти вунене чарапе, као уздарје. Да ти ноге не зебу, док спаваш.

О ЖИВОТУ

Размишљам, шта је живот... исцури, некако, не приметно. Релативан је његов садржај. Осим основних, подразумеваних ставки, има он толико нијанси, да нисмо у стању ни да их побројимо. Кажемо, зачас отишао... јуримо, као мачка сопствени реп, све у круг. Промакну и лепоте о које се саплићемо.

СВИ ТРАГАЈУ, РЕТКИ НАЂУ

- Идемо ли, мала?
- Полако, чекај, да пређемо улицу.
- У граду гужва.
- Видиш ли, мала? Клупа празна!
- Добро је, није поломљена!
- Само да купим хлеб.
- Да се вратимо?
- Зашто не прогуташ тај залогаш?
- Тако ме паметно гледаш.
- Теби могу све да кажем!
- Сутра ћемо опет, мала!
- Смешим се.
- Срећно машеш репом.

Лела Милосављевић

АЛС

Горан више није правник, ни комшија, ни пролазник. Више није ни човек. Он је само дијагноза на четвртом кревету у соби у дну ходника.

Жив, а не дише. Не гута. Не хода. Не говори.

Цео живот стао у три слова.

Илина Милошевић

ЈАПАНСКА ЧАЈЏИНИЦА

Поједини простори савладавају се с лева на десно, неки с десна на лево, неки од горе ка доле и обрнуто, а поједини простори се једноставно и само осећају. Целим стопалом или врховима прстију.

Јулијана Милутиновић

ИЗВЕШТАЈ

Нови Београд, стан, тик до хотела „Југославија“. Обијен фрижидер, разваљена перна, однета сва храна.

Недалеко од места злочина нађен мали ракун, великог стомака, с два мрвама у бради и две капи пива на актташни. Нема лаптоп.

Снежана Миротић

АНДЕРГРАУНД

Велики лавиринт подземне библиотеке. Место где се чувају сабрана дела свих оних безначајних писаца које је време потиснуло. Чувај се картице – бунцао је при буђењу и сам увиђајући сопствену судбину. Зачудо, осећао се чудно испуњеним тог дана као да је истовремено посетилац и угледни члан тог тајног архива.

Жељко Н. Митровић

КРАТКА ПОЛИТИКА

Долазим на посао. Државни посао. Откуцавам самог себе. Па улазим у тоалет. Да оперем руке. Тамо затичем „менаџерку хигијене“.

– Само да поведем своју „политику 'чистих руку'“ – објашњавам јој зашто сам ушао.

– Шта ћете – одговори она – свако данас води неку политику!

Митар Митровић

ЗАДУШНИЦЕ

Прошле недеље био сам на гробљу. Са собом сам носио велику празну торбу.

Ево, већ неколико дана нисам навраћао до контејнера. Толико сам сит, само што не пукнем. Као Јанко од Сурутке.

Дамир Недић

ЗАЉУБЉИВАЊЕ

Био је млад, веома млад дечко. Његове скоро савршене и складне црте лица су је опијале. Какве ли су му очи? – питала се. Заљубила се на први и последњи поглед у момка, кога су у сандук полагали људи из погребне службе.

Вера Нешић

ПРВИ МАЈ 87.

Приближава се. Осећам. И дрвеће озеленело. Стојим у Јужном булевару. Из аутобуса 29 излазе Тетка и Теча. Одлазимо до стана. Поклони на столу, ментол-ликер и колачи. Изненада се појављује светлост из фото-апарата. Трубачи круже улицама. Непоновљиво.

Светлана Нешић

ВРАТА

Отворена. Затворена. Одшкринута.

Отворена за радост. Затворена за тугу.

Радојка Никић Милиновић

НЕСТВАРНЕ

Налик сну мале бојажљиве приче у свежим ју-
трима чаробне. Топле као љубав.

Валентина Николић

ЈЕДНОСТАВНА ПРИЧА

Док пишем једноставну причу, питам се да ли ће је ико разумети. А Бог нас је једноставнима створио.

Ми ћутимо.

Како нас онда разумети и како разумети једноставну причу?! А Бог нас је једноставнима створио.

ЗАПИС

Била сам тамо, видела Васељенску патријаршију и трећину стуба на коме су Христа мучили.

Била сам тамо, упалила свећу и додирнула стуб на коме су Христа разапели.

Фотографија ми из неког разлога није успела, а ни писање о томе ми не полази за руком...

Зоран Николић

НОРМАЛНО

После сваког напорног рада нормално је да човек предахне:

Неко се само опружи и одспава мало.

Неко попије кафу и прочита новине.

А неко ради од јутра до мрака.

У транзицији смо.

Код нас је нормално да ништа није нормално.

Јелена Николић

CURRICULUM MORTIS:

немам намеру да умрем
одбијам сваку помисао на крај као такав
решила сам (само) да усавршим облик бивство-
вања,
за који тренутак бићу најлепша и најбржа све-
тлост
ово није опроштајно писмо,
ја остајем и опстајем!

Зоран Николић Мали

МАТЕРИЈА

Реинкарнација је нешто у шта почињемо стварно да верујемо зато што добро знамо шта је материја: мења облик у нешто друго.

За доброг човека који је постао лош, кажемо да је говно.

Валентина Николић Радивојевић

НА КРОВУ

Све, кажу, почиње од темеља: кућа, љубав... па и прича. Једино је моја прича почела од крова. Саградила сам је попевши се високо – на кров, удаљивши се од тла и реалности, али не сама већ са својом причом.

И... остале смо на крову, ја и моја прича, можда заувек...

Катарина Новаковић

ДА ЛИ ВИДИШ АНЂЕЛЕ?

Ноћ је пала. Анђели су осветлили пут ка срећи.
Ја и даље жмуриим. Не видим пут али осећам
мрак.

После ноћи долази дан. По дану су сви путеви
светли. Ја опет бирам погрешан. Пут који не води ка
срећи.

Пада ноћ. Анђели су ту. Ја опет жмуриим.

ЕХО

Стао је на ивицу. Испод њега је кањон. Око
њега стене. Оклевао је једно време. Уместо да скочи
почео је да виче. Ехо му се враћао. Тако је остао да
слуша. Себе из прошлости.

АЛИСА

Свашта су људи измислили. Чаробна оглед-
ала, тајне капије, замкове невидљивих господара,
отровне јабуке, ванземаљце, патуљке, виле и принч-
еве... Сетите се само.

А оно што стварно добијемо је лавиринт, по коме тумарамо дању, и мрак, мрак по коме корачамо ноћу. Мрак и покоја сенка.

Јован Павловић

ДЕПОНИЈЕ

Људи у градском окружењу. Педантно упаковани у производ.

Сви и све на производној траци. Пушке и краве и сексуална помагала. Аутоматизовано фабричко постројење. Масовна прерада меса.

Запањујућа урбана архитектура. Луксузни ентеријери. Невероватно богати градски пејзажи. Непојмљиво сиромашни приградски пејзажи.

И отпад. Докле поглед сеже. А у отпаду опет људи.

Рашиа Панеш

ТАЈНА ДЕФИНИТИВНЕ ЕЛАСТИЧНОСТИ

Матори је сваког јутра радио лаку гимнастику. И тако годинама све до саме смрти.

– Види ти! – рекао је један гробар другом када су га коначно паковали у мртвачки сандук. – Ни мало се није укочио!

Драгана Паулсен

УЖИВАНЦИЈА

Кришом на послу сређујем нокте. На ногама. Јер немам кад. Викенди су крцати осмесима малих слатких обрашчића и баш ме брига што не стижем све. Ма нек' је хаос! Некад под конач, па све некако жуља. А овако – уживанција.

НОВЕМБАРСКО СУНЦЕ

Сунчан дан и још празник! На зракама полетим тек тако, без пасоша и авионске карте и опет осетим изненађујуће топло новембарско сунце далеких крајева. (Биће ближе кад опет крену летови како треба.) Мало до Истока, мало на Запад и онда лагано назад у мирну сунчану луку – и садашњост.

Анђелка Пауновић

БЕЗ НАСЛОВА

Срећна, уживах у твојим покретима у стомаку у исчекивању твог доласка да упознаш брата, маму и тату. Твоји нежни откуцаји срца доводили су ме до нирване.

Кћери, родила си се – мртва.

Милан Петровић

РАДОСТ

Како наћи срећу? Отворите претраживач и уцртајте било шта. Небитно од речи изаћи ће вам порно сајт. Нађете шта волите. Десни клик, сачувај као. И будите срећни до краја живота. Хвала.

Ратко Петровић

ЛЕНОН ТЕ НИЈЕ ПОЗНАВАО

Замало, па је Ленон био у праву... Сем у мом случају. Он није волео тебе, иначе би написао то овако: *Живот је све оно што ми се дешава, док ти волиш њега.*

Дејан Печеновић

ЗА СТРАНЦА

Крени, странче, у ноћ. Храбро. Упути се у пу-
столовину и врати се кад откријеш тајну.

Не дај да те јутро затекне ван моје приче. Та-
чка ће бити стављена с изласком сунца.

Хајде.

ПРВИ СНЕГ

Улична расвета открива прве ројеве пахуља.
Кораци су дуги и лагани, док пахуље вихоре ка то-
плим образима. Подигнута крагна капута. Мирис
зиме у ноздрвама буди радост. Није ми хладно, на-
против. Улице кроз које пролазимо почињу да узвр-
аћају емоције. Мислим да је прави тренутак да се
човек заљуби.

Светлана Пешић

СКАРАМУШ

Сањам себе у црном костиму скарамуша. При том сам свесна да сам лик из јапанског кабукија. Публика ми френетично аплаудира, смеје се, док ја у сузама покушавам да објасним да не припадам комедији дел' арте...

Вања Поњавић

ТИШИНА

Од како си рекла последњу реч, мени не расту бркови. Изгризао сам их задржавајући своје ћутање како бих чуо твоју тишину.

Зашто смо ставили туђину у срца и ћутање на усне?

Хајде да пијемо вино из звона!

Хоћу да ми расту бркови, да ти их поклоним за вечеру.

Драган Поповић

ТУМАЧ

У прилог теорији да је сваки крај почетак нечега прикупљао је доказе читав живот, сређујући их и прераспоређујући и написавши и сâм хиљаде и хиљаде страна. Скончавши у дубокој старости, ипак није довршио започето. Тако они после њега увек крећу испочетка.

Иван Потих

ДВОР

Пре него што је покушала да се извуче из раскошне балске хаљине, Маргарита Тереза у огледалу примети одраз својих родитеља, и даље не померајући главу.

„Перспектива, шта је то перспектива?“, питала се, док је пас пред њеним ногама подизао и спуштао главу.

Веласкез рече да је доста за данас.

Михајло Радивојевић

ПОНУДА

Светло на небу и тајна сенке скривена у ноћи... Врисак у његовој глави, гласови пораза краду му енергију. Очај, паника, ум изражен у једној мисли. Камење у стомаку, стене уместо ногу, песак у глави. Ненамештен кауч с једне, напуњен пиштољ с друге стране. Вечерас ће изабрати савршенство.

Радоје Радосављевић

КАФАНА

Не знам колико дуго седим на кафанском ринг-ишпилу. Више не разликујем боје, ни звукове. Ништа не видим кроз маглу од дуванског дима. Ипак, уз гримасу налик осмеху, подижем отежалу руку и дајем знак конобару. Одавно ми је јасно да постојим само док наручујем пиће.

Марина Раичевић

ДЕВОЈЧИЦА И ЖЕНА

На углу старе улице, једна девојчица поклања ђурђевак. Једна жена иде јој у сусрет. Девојчица јој прилази и пружа јој везицу цвећа. Жена одмахује руком на чијем је прсту засијао смарагдни прстен. Девојчици заискри суза у оку док жена замиче иза угла.

Снежана Раљевић

КАКО СУ НАСТАЛЕ ЦРНЕ РУПЕ
КОСМОСА
И ЗАШТО ИХ ИМА ТАКО ПУНО

Сваки пут када помислим на тебе, једна мала звезда падалица нестане са неба и на њеном месту створи се црна рупа која ми поједе део душе. А мислим на тебе често. Зато их има тако пуно.

Горан Ранчић

ЈАБУКЕ

Треба украсти једну, помислих, неминовно украсти и...

Када нико не гледа... Када се окрену од њих...

Неће приметити... украсти и насликати је речима...

Доста страховања ... нека приметете...

Зашто бежати... украсти и пливати у њеним бојама...

Зоран Раонић

СПОЗНАЈЕ

Тетка ме водила за ручицу и слободно причала са другарицама, вјерујући како сам ја довољно мала и да ништа не знам. А ја све упијала. И зато ја сад о њој знам више него она. Некад јој и помажем, кад треба да дозна нешто више о себи.

ОДАВНО РЕЛАТИВНО СВЕ ЈЕ

Пред кућом са продавницом погребне опреме ваздан, прислоњени уза зид, стоје крст и поклопац од мртвачког сандука. Али нико не обраћа пажњу на њих а камо ли да сврати. Да бар изјави саучешће породици сада већ покојног продавца погребне опреме.

ПРОЦЕС И НОНСЕНС

Да је имао памети, као што није, онај који је до смака претоварио Алата, дивног коња Машана

Милашинова, ударио би се песницом у груди и у сопствено чело, и залелекао из свег гласа:

„Јао мени, до бога милога, ће погубих од себе бољега!“

ДОБИТНИК, СВАКАКО

Из кладионице излази мрга с брошуром „парова“ под мишком, са мргом на челу, мргом која постепено прераста у осмијех, па онда и у разговор, у причу, која мора да је прича са добитном комбинацијом.

ИЗ НОВОГ СТАНА

Свакога јутра на путу до свог радног мјеста прође испред мртвачнице.

Први зраци сунца се бљештаво одбијају од оне његове смећарске униформе и засипају отворена метална врата подрума раскрснице двају свјетова. А тамо редовно леже неки људи лијепо одјевени и лица са задовољним и загонетним смјешком.

ОПОРИ САН

Да, Средња Европа, господо драга, то ми је ваздашњи сан. А шанса да ми се оствари, постоји још само ако се повампире стара времена, па одем код дједова својих, осталих у тамошњим логорима.

Зоран Раца

УТОПИЈА БР. 2

У штуром полицијском саопштењу наводи се да је у ноћи на дан ухваћен опанак и то десни како покушава да се закамуфлира у каубојке. Полиција даље сумња да су били у пару те за левим још интензивно трага!!!!

Драган Ј. Ристић

РЕШЕЊЕ

Господин Драгољуб Марјановић се стално жали на све већу скупоћу млека. Његов комшија Стамен Сретеновић се више не жали. Каже, не треба му млеко.

А Верољубу Стојановићу више не треба ништа. Умро.

ЛИЈЕПА РИЈЕЧ ГВОЗДЕНА ВРАТА ОТВАРА (српска народна пословица)

Шта ли је помислио, а шта говорио господин Сретен Драгосављевић, бизнисмен овдашњи, када је по трећи пут данас морао случајно да се сретне са Богољубом Цвејићем, мало млађим, али озбиљнијим и боље стојећим бизнисменом овдашњим коме је дуговао позамашну своту новца, а кога иначе није могао очима да гледа?

ТИШИНА

Волим тишину.

На препуној плажи у Паралији какофонија гласова на разним језицима, звукова, шума морских таласа, довикивања, мљацкања, дечје цике и плача, смеха, шкрипе... У лежаљци сам са пивом и књигом. Задубљен читам. Волим тишину.

ТУЖБЕ И ПРИТУЖБЕ

Књижевник овдашњи Дарко Јефтић пише само кратке приче. Пише и дуге тужбе јер ради у Општинском суду.

Он у тужбама не види да има добрих прича, али у кратким причама се види да има много притужби: на живот овај наш јадан и пролазан.

Херцег Розић

СРЕЋА

Сунце је излазило, залазило, излазило, залазило... Не сећам се колико сам пута то уопште примећивао. Ове вечери знам у свој својој живота сабраној слабости да гледам последњи његов залазак. Срећом те беше леп, баш леп дан, иначе бих и то заувек пропустио.

Јован Рукавина

МОРА

Падне дубоко, и види сав бесмисао људског постојања. Све мане и пропусти личног трајања. То траје, а онда се диже, и храбри се. Сам је. Није лако. А треба опстати у маси. Када би то било лако?! Мора да се бори. И истраје. И опстане. Мора...

ЛОРД ОД ЧИВИЈЕ

Дуго га није било. И (поново) се појавио у малом градићу. Сада се понашао као лондонски лорд. А онда, једнога дана ЊЕГОВ комшија ме је одвео до дворишта у коме је била „Мала Митровица“. И рекао ми: „Ено, тамо у оном делу куће је живео господин... Лорд од чивије!“

Писац је на све спреман. Иде на све или ништа. Хоће све, а сви мисле да је ништа. Али, на крају неко (и) буде писац. Од значаја. И остави трага. И остане. Да сија вековима.

Немања Савић

ОК

Она ништа не зна. Ни ја. Одлазим. Можда и нећу. Губим се у дигресијама. Познајем је. И она мене. Слабо се познајемо. Излазим. Ипак остајем. Имам идеју. Уствари, немам. Шта то значи? Ништа не признајем. Признајем. Остајем сам. Пуно вас је. Знате шта?... Ни ја.

Драгана Сепе

БЛИСКА РАЗДАЉИНА

Имам утисак да смо се много удаљили једни од других, после свега што смо у животу заједно прошли. Чак и онда док седимо на истом каучу. Понекад, кад неко од нас и заплаче, онај до њега то и не примети, јер, гледа телевизију. Када то доживимо, постајемо још тужнији.

НАЈРЕЂЕ...

Онај ко је успео да научи да поштује, верује, прашта и воли особу до које му је стало, ретко се дешава да заслужи да му се то једном врати на сличан начин.

Од исте особе, још ређе.

Владимир Симић

ХРАНА ЗА ГЛИСТЕ

Читао сам пре неки дан дивну књигу о тајни људског рођења и загонеци људске смрти.

Искрено, нисам је склопио убеђен да икакве мистерије ту има. Зашто је чудно да оно што почне као галопирајући тумор материце најзад заврши као храна за глисте?

И НАД БОГОМ ИМА БОГ

Црв, кога држим у шаци, са пуним правом могао би да ме сматра Богом.

За Бога, који ме стеже у руци, са пуним правом могао бих да будем црв.

Утешно, топло, паметно, лепо...

Милош Скокић

ШЕТАЧ

Ходам по леду са рукама у џеповима. Уздам се у часове скијања што сам једне године узимао. Стабилан сам ја у ногама, мислим. Не би човек рекао, да ме сада види, да имам икаквих брига. А ја ти већ мислим колико нови зуби коштају. Али руке из џепова не вадим.

Сандра Софронић

ВРЦАВО

За кафанским столом седи Човек накривљених
рамена. Капут свуда около. Пише између редова
Неких новина. Нико не зна шта

Пише...

Нико

Усне

Пуне

Криве

Бесно пљују сочне псовке

Један Човек се насмеја лудости, Један Озбиљан
Човек поред рече:

„Јебо те, овде к'о у бањи.“

Зоран Спасојевић Паске

УСАМЉЕНО ДРВО

Враћамо се из лова на дивље свиње. Друм је прав као стрела. Сва светла на небу су угашена. Певамо колико нас грло носи. Усамљено дрво прелази на нашу страну не обазирјући се на нас.

Одупирем се о волан стискајући педалу кочице.

ЈУТРО

Миша не може дуго да спава. Пробуди се рано ујутро, дохвати даљински и почне да премотава канале. Премотава све док не чује женин позив из кухиње.

ОКРУТНА ИСТИНА

Једном је моја стара тетка затражила да је водим код доктора. Умислила је да болује од срца.

После подужег прегледа доктор јој весело саопшти:

— Од срца нећете умрети, госпођо. Живећете најмање још десет година.

Тетка се запрепасти:

— Али, докторе, мени је то исувише мало!

ВИДИЦИ

Посматрам завесе на прозорима моје собе. Узрок су скучености која ме обузима. Заклањају ми видике. Оне ме спречавају да свет посматрам стаклено.

Неко је измислио завесе. Неко је поставио завесе. Неко је нешто радио.

То нисам био ја.

ЖИВОТ

Јуче сам био у болници. Два различита повода. Једно лагано умирање и једно брзо рађање. Пео сам се тромо на други спрат да однесем згрчени осмех охрабрења.

Затим сам са цвећем у рукама истрчао три спрата више, да поздравим нови живот.

МАЛА СЦЕНА

Купите играчку! Купите нешто! Помозите гладнима!

Пошто је велики зека?

Десет евра, господине.

Океј.

Имате ли коме да га поклоните?

Зашто?

Ако немате, можемо у ваше име да обрадујемо неко сиромашно дете?

Имам бабу.

Ох, не изгледате као добар унук.

Ах, ни ви не изгледате као хуманитарни радник.

НЕДОВРШЕНА ПРИЧА

Политичара има као плеве.

Политичара има као салате.

Политичара има као кусих паса.

Политичара има као гована.

И сви они су ту због нас.

И сви брину о нама.

И сви нас воле.

И сви су нам се попели на _____ .

(допиши)

Јела Станојевић

ОБАСЈАНИ ПУТ

Никада нећу заборавити тај осећај када сам јасно видела отворени обасјани пут. Када си ме погледао, знала сам да је то пут дугог и другачијег путовања.

На том путу, само после седам дана, чекао си маму и заједно сте кренули бескрајним пољем без бола, туге, немоћи...

Јована Стевовић

МРАК

Када си успио украсти моје наде потиснувши их у други план? Прихватила сам те баш таквог каквог јеси а како је вријеме пролазило, постајао си неки други човјек, плашила ме твоја сјенка а у очима сам ти угледала таму. Нијесам ја од оних што знају са мраком. Ја се бојим.

Татјана Стефановић

ТРЕПАВИЦА

Заврнула ми се трепавица према унутрашњој страни ока, па вири унутра радознано.

Ем вири без питања, ем га боде, онако оштра, кад год јој се ћефне.

Беше ли ово прича о трепавици или о комшиници преко пута?

Живорад Стојановић

КВАДРАТ И ПРАВОУГАОНИК

Што си пристао да будеш квадрат, као да ти је род рођени, кад ти је сасвим лепо пристајало лице правоугаоника пуно неодољивог шарма и сјаја белине и сасвим, сасвим достојно своје величине.

Јелена Стојковић Мирић

ГОСТИ ГОСПОЂЕ КАТАРИНЕ

– Благо теби, уживаш!– рекли би повремено гости госпође Катарине.

Госпођа Катарина је имала прозор са погледом на улицу.

Прозор на коме су се смењивала четири годишња доба.

Имала је и металну столицу са четири точка.

ПОРУКА

Нихиле, у твојој канти за смеће одвише је тесно. Ускочићу у већу, пространију и неко ће ме већ изручити тамо где треба, по свим прописима. Самлеће ме сметларски камион.

Док успеш размрсити брзоплету вијугавост ове оловке, не знам где ћу бити.

Свеједно! Не тражи ме, Нихиле.

Радослав Тилгер

СТРПЉЕЊЕ

Твоје стрпљење је фантастично, огромно, бесконачно.

Моје стрпљење није тако велико, бесконачно. Моје стрпљење је при крају, нестаће.

Не могу више да трпим твоје бесконачно стрпљење.

Моје стрпљење је управо исцурило.

ДОГОВОР

- А?
- Аа!
- Ммм... 50?
- Аа!
- 100!
- Ммм...
- 200 ?
- Аха!

Зоран Тодор

ГЛАД

Усамљени пас грицка ивицу сенке свеже свињске полутке, окачене високо испред месаре.

Јурећи лево-десно – онако како је уз шкрипу, помера ветар.

И то даје читавој представи облик надреалног звука који пара уши и вибрира по гладним очима.

РИТАМ МОРА

Ноћас ме у себе уводиш босог.

Уздасима пратимо хук таласа који стижу до нас, до к понављамо ритам мора.

Патике натопљене водом суше се на месечини, окачене о грану маслине.

Чекамо да нам со, пред зору, осоли косе.

СМРТ ПРИНЦЕЗЕ

Тунел је вриштао.

Његова обла присутност, појачана јаким светлом, које се бљештавим кругом завршавало на кра-

ју, било је последње што је видела, док је плава крв бојила њена стопала и нокте у црвено.

Убеђена да се вози у рај.

МИРИСИ

Не завидим надлазећем дану који не мари што, и ове зоре, трепавицама с чаршава пребирам мирисе.

Ауром врхова прстију опипавам их као жену док ти већ журиш кући мужу.

Дан је све опаснији и гушћи.

БИЛБОРД

И овог јутра погледао сам у небо и умио лице.

Увек исто лице, комад неба и део билборда кроз који излазим на улицу привучен фотографијом zgodне девојке која рекламира телефоне.

Жмирим питљиво, намигујем лево, десно, она се гласно смеје...

Шапућем мој број.

Ослушкујем.

Мислим, догодиће се нешто.

ПРОЛЕЋНА НЕСАНИЦА

На спрату изнад, растурачка журка губи дах.

Последњи тонови доброг звука пробијају плафон и ноте ми труне очи.

Док, кроз отворен прозор жилаве ноћне птице
мирисом липа под крилима шире наговештај
варљивог лета, шакама покривам лице.

Маја Томић

ЗИМА...

...дрхти међу голим квргавим гранама.
Замрзнуте пчеле трепере као очи свитаца.
Умотане у кошаву, сенке хитају улицама, звуци
мантила се препознавајући мимоилазе.
Сунце се претворило у ледени украс, мирише
на ограду моста, на скамењене трамвајске шине.
Град цвокоће поскакујући на ушћу.

Ангелина Тотовић

УСУД

Одлучила је да покуша још једном – отворила је очи. Не, и даље није свануло... Баш чудно, када је отишла на спавање, била је ноћ. Како је могуће да већ данима не успева да се пробуди онда када је земља осветљена?!

Склопила је очи. Покушаће сутра поново, можда једном ипак сване.

Елизабета Трајковић

Колорит латица и лишћа помешан са сунцем. Кроз нови дан, случајно баш уторак, ветар носи мирисе и звуке кроз улице. Београд у пролеће и ја у њему, не случајно већ намерно, још од рођења. Комеша се грање на крошњи преко пута, док на тераси испијам кафу малим гутљајима.

Милош Ђипранић

ГОСПА ОД ЗИМЕ

Сребрни сјај. Пада први снег. Данас је 33. децембар. Овде, код нас, Нова година увек касни. Али доћи ће у наличју жене. Чекаћу је у шуми, поред језера. Испод смрзнутог месеца. Она ће испунити све моје фантазије.

Гордана Тулибрк

ВРЕМЕ КРОЗ МЕНЕ ТЕЧЕ ДРУГАЧИЈЕ

Време хита негде испред мене, а ја остајем иза, сасвим ванвремена. Тежим другој стварности коју даноноћно кројим и преправљам у својој глави. Круним време својим постојањем... Прошло, садашње и будуће... Топи се наочиглед и меша у заборав... И изнова у ново отапање, све до судњег часа.

МОЋ ПОСТОЈАЊА

Садашњост распета између прошлости и будућности, стварајући прошлост будућности хрли. Упорно одбијам да станем на траку живота. Не знам да ли ћу моћи да поднесем удар следећег дана и све наносе које носи. Када отворим очи, желим да видим нешто сасвим друго...

Емилија Филиповић

У БЕЗНАДЕЖНИМ МОМЕНТИМА

Увучем се у кревет. Њушкам његову кожу. Угне
здим се негде на десном рамену.

Помислим како би живот изгледао да се нисмо
срели и стресем се.

Светлост почиње да плави моје мисли.

Илонка Филиповић

ОДБРОЈАВАЊЕ

Посвуда око мене су бројеви. Све су већи и кљуцају ме к'о црне птице, а ја сам све мања, све тиша и све тања.

Висим на танкој петељци и чекам свој број.

Сенад Хонић

НАДА

У бироу за изгубљене ствари тражио сам своју наду, коју сам већ давно негде изгубио. Рекли су ми да има пуно изгубљених нада по које више нико не долази.

Помислих, када би сви дошли по своју наду, можда би тада и било неке наде. Касније сам и ту наду изгубио.

АУТОБУС

Уобичајена гужва, галама и метеж у једном од градских аутобуса. Крај је радног дана и сви су уморни, гладни и једва чекају да дођу на топлу супу и загрљај најдражих. Ко има ту срећу! Ми, остали, морамо наћи нешто лепо и у тој гужви.

ВРЕМЕ

Кажу да време не постоји. Тачно. Прошлости, знамо да већ одавно нема, будућност још никада није ни стигла. Између та два ништа може бити само, и једино, такође ништа. У томе ништа хоће да ја будем нешто. Е, па нећу!

Мидхат Хрнчић

АЛЕ

Але су ватру бљувале у машти наших предака. Старци су о њима причали, као да су их видјели. Ми, претрашена дјеца смо дрхтали при помисли на могући сусрет.

Вријеме приповједача је прошло. Данашње але су челичне и бројне, а ватра из њихових уста стварна је и убитачна.

НА ШУМСКОЈ СТАЗИ

У друштву дјевојке шетам шумском стазом. Креја најави још нечије присуство. Из густог зеленила указа се лик шумара.

Нисам се изненадио. Њега занимају шумокрадице, а ја само крадем пољупце са дјевојчиних усана развучених у осмијех.

Слободан Цекић

ЖИВОТ

На улици ме зауставља стари добри пријатељ и пита:

„Зашто си тако црн и забринут?“

„Нешто се стално осврћем – чини ми се као да ме живот уходи“.

Одговорих му и продужих даље.

Ведрана Чачић

МИМИКРИЈА

Јутро: Поново.

Огледало: Ко си ти?

Доручак: Пелинковац или вотка?

Избор: Оно јаче – у најави је тежак дан.

Душа: Потргана на два дела. Један смрвљен у прах. Може ли други да живи за оба?

Гутљај: Још један за пут.

Осмех: Маска. За страх.

Ведрана Чачић Николић

СУРОВА ИСТИНА

Уседелица за ожењеног, ожењени за љубавници,
љубавница за зарученог, заручени за удовца,
удовац за разведену, разведена за удату, удата за
обећану, обећана за разведеног, разведени за неже-
њу, нежења за уседелицу...

Повуци, потегни, проширише ХИВ.

Марек Чуку

ПЛАГИЈАТ

Док пишем песму, често имам утисак да пишем плагијат; да то, што управо пишем, већ сам негде, некад читао. Дешава се тако, нарочито тад, док – након много проба – успевам извући максимум садржаја из минимума речи.

Најтеже муке проживљавам док пишем *свет* или *Бог*.

*Превод с пољског: Весна Денчић,
Олга Далић-Кровицка*

Драган Цигурски

ИСПРИЧАЈМО СЕ

Остави ми неколико тренутака да се „испричам ћутећи“ сам, са собом.

Иди од мене... или не... буди крај мене, и не мичи уснама...

Седи и причај, и ти са мном – не говорећи ништа, све док се не испричамо, до миле воље.

Невен Цодан

ПАРДОН

Осетио је страст свирајући по тактовима удараца грома. Извијао је своје тело у ритму првих капи кише. Помислио је да скине панталоне и позове небо у загрљај. Чекао је згодну прилику. Чекао је да буде примећен. Чекао је... и пустио корење.

Весна Цодан Вуковић

ЈУТРО

Буђење. Јутро је закуцало на прозорско окно. Али су све речи и даље задржане у сну. Немо посма-трам твоје тело, које као склопљена лепеза не пока-зује никакве трагове шта се збивало пре, а ни слут-њу шта може да буде када се опет отвори.

Миломир Шаранчић Леки

ПРИЧА

Ово је прича. Кратка прича. Прича о причи. Прича, која не личи ни на једну другу причу. Прича неиспричана, непрепричана, непричана.

Прича, која нема почетка нити краја. Прича без смисла, бер реда, без приче. Прича, коју не треба причати а ни записати.

Ово је прича о причи.

Тамара Шурбатовић

ЗЕРКАЛО

Ако окренем огледало улево за тачно 44° , угледаћу криву линију која чини контуру твог уха.

Ако потом зажмурим на десно око, подигнем мало браду, додирнућу врхом носа твоју ушну ресицу.

Нежно водимо љубав, само то нико не зна.

У ПЕДЕСЕТ РЕЧИ : НАЈКРАЋЕ ПРИЧЕ : 2
(Приредио: Ђорђе Оташевић)

1. издање

Рецензент
Милутин Ђуричковић

Корице
Дејана Јовановић

Издавач
„Алма“, Београд

Штампа
„Алма“, Београд

Тираж
300

ISBN
978-86-6122-027-2

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-36(082.2)

У педесет речи : најкраће приче : 2 / (приредио Ђорђе
Оташевић). – 1. изд. – Београд : Алма, 2022 (Београд : Алма). –
175 стр. ; 21 см. – (Библиотека Савремена књижевност / [Алма]
; књ. 442)

Тираж 300.

ISBN 978-86-6122-027-2

1. Оташевић, Ђорђе, 1959- [приређивач, сакупљач]

COBISS.SR-ID 72032777